

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De infinita misericordia dei.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

DIONYS. CARTH.

tus. Octauo, sicut in præsentis charitatis feruorem, perfectionis incrementum diminuit: ita in patria felicitatis præmia aliquo modo minorantur non illa quæ iam charitati & bonis debentur operibus, sed quæ deberentur si venialia non fuissent: quia tunc opera ex feruētore charitate procederent. Nono, venialia ad mortalia prædiligunt, nisi digne iugiter emendentur. Decimo, facit tempus infructuose ac negligenter expensæ, possentque maxima bona fieri interim dum venialibus peccatis sumus inrēti. Præterea sicut ad remissionem mortalium requiritur desertio terreni, cum voluntate de cætero abstinendi: sic & veniale in hac vita non dimittitur, nisi actus ad quod proposito deseratur. Itaque his venialium incrementis effectibusq; pēsatis, retrahere ab eis, quæ admodum vera postulat ratio,

De infinita misericordia dei.

Art. XX.

Enormitate, foeditate, ac impietate peccati iam dicta sunt multa: quam vehementer deus sanctus, ac supersublimis inhonoretur peccatis eademque detestetur, ut cum quibus manifestatum est. Ne ergo ex hoc consideratione quispiam in pusillanimitatem labatur, aut desperatione frangatur, vel nimio more deficiat, seu scrupulositate indiscreta tabescat: aliquid de superincomprehensibili & immensa misericordia dei dicendum est. Itaque sicut bonitas dei est pura infinita & superplenissima: ita dulcedo liberalitas atq; clementia eius, est purissima illimitata, ineffabilis, inexcogitabilis: omnem nostram

nostram maliciam, indigentiam, miseriamque in
 infinitum excedens ac superans: incomparabili
 ter utique amplius, quam uniuersa pelagi aqua
 minimam guttam, aut moles orbis caelestis, mi-
 nutissimum granum. Nemo ergo vitiorum suo-
 rum enormitate desperet: quia per hoc diuinę mi-
 sericordię maximam irrogaret iniuriam, incre-
 aramque veritatem DEI altissimi vehemen-
 tissime inhonoraret: quasi minor esset bonitas at-
 que clementia DEI (qui omnibus quantum-
 cunque iniquis, tamen veraciter poenitentibus,
 veniam spondit & gratiam) quam sua iniqui-
 tas. Denique nonne superinfinita est misericor-
 dia dei adorandi ac gloriosi, qui omni momēto
 cernit tot peccata cōmitti in seculo, seque a tot tā
 ineffabiliter inhonorari, sperni, & blasphemari:
 & tamen conseruat eos in esse, bona naturę atque
 fortunę incessanter communicat eis, alit, vestit,
 ac prouidet. Imo quum iuxta p̄habita, tam in-
 comprehēnsibilis sit enormitas peccati mortalis:
 nōne in hoc innotescit magna et mirabiliter in-
 finita pietas dei, q̄d vnq̄ dignatur ei recōciliari,
 aut eum inspicere, vel ad suā charitatem & gra-
 tiam capere, a quo vel semel mortali peccato of-
 fensus est? Et ecce illos a quibus totiens tam-
 que grauissimis est peccatis offensus, contem-
 ptus, terrenis rebus postpositus, non solum ad
 veniam, pacem, & gratiam dignatur recipe-
 re: sed & vicissim incomprehensibili pietate
 prauenit eos, et corda eorum compunctione in-
 terna immutat, feliciter ad salutem, omnem cot-
 tidis duritiam tollens ab eis: & tanta eos gra-
 tia implens, vt vbi abundauit iniquitas, su-
 perabundet & gratia; atque ex inimicissimis,

O m̄ hant

Bonauē.

fiant deo charissimi, Non ergo est desperandum
 de aliquo. Proinde, vt ait Bonauentura, Deus ex
 misericordia sua peccatores patienter expectat,
 benigne reuocat, puniri & vlcisci dissimulat,
 multis periculis liberat, gratiam liberaliter do-
 nat, datam multiplicat, multiplicatam conser-
 uat, conseruatam in coelestibus præmiat. Denique
 deus peccatorem ad se redeuntem hilariter susci-
 pit ad poenitentiam, cor emollit, offensam con-
 dimittit, iniuriæ post remissionem non meminit.
 Rursus ex misericordia dat deus aduersa, vt pec-
 cata expurget, dat prospera, vt ad amorem pro-
 uocet, dat sacramenta, vt meritum accumularet,
 dat præcepta, vt præmio ditet. Postremo deus
 ex misericordia sua errantes ad se reducit, reue-
 lantes ad se conducit, cadentes erigit, stantes
 sustentat, perseuerantes ad gloriam introducit. Et
 ecce quanta & quæ vere ineffabilis, incomprehen-
 bilis, & immensa est dei nostra clementia, præ-
 fertim super electos. Veruntamen ex hac diuina
 misericordiæ cõsideratione nemo audentius pec-
 cet, de diuina benignitate insipientissime præsu-
 mendo. Maledictus namque qui peccat in spe, non
 spe quo meliorem atque clementiorem deum
 cognoscimus: eo intensius ipsum amare debemus
 non inhonorare ac spernere. Vnde inter despera-
 tionem ac præsumptionem sapientiale medium
 obseruamus, cum timore sperando, & cum spe
 mendo: sicque solícite & amore coram deo
 griter conuersando.

De his ex quorum consideratione peccata
 efficacius euitantur.

Art. XXI.